

Sygn. akt I ACa 99/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny w składzie :

Przewodniczący :	SSA Teresa Rak
Sędziowie:	SA Jerzy Bess SA Robert Jurga - sprawozdawca
Protokolant :	Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2020r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) SA w W.

przeciwko B. B. i M. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 lipca 2018 r. sygn. akt I C 293/18

I.zmienia zaskarżony wyrok, w ten sposób, że nadaje mu treść :

„1. oddala powództwo ;

2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 5.434 zł (pięć tysięcy czterysta trzydzieści cztery złote) tytułem kosztów procesu.” ;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 5.050 zł (pięć tysięcy pięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Jerzy Bess SSA Teresa Rak SSA Robert Jurga

Sygn. akt I ACa 99/19

UZASADNIENIE

Strona powodowa Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. B. i B. B. kwoty 46 971,80 CHF wraz z odsetkami ustawowymi umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, nie wyższymi niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie stanowiącymi maksymalne odsetki za opóźnienie oraz kosztów procesu.

Na uzasadnienie podała, iż dnia 26 czerwca 2006 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w K., którego następcą prawnym jest strona powodowa zawarł z pozwanymi umowę o kredyt hipoteczny (nr (...) - (...)) wraz z aneksem nr (...) z dnia 10 września 2013 r. na podstawie której strona powodowa udzieliła kredytu w wysokości 121 674 CHF. Ponieważ pozwani zaprzestali spłaty kredytu, strona powodowa pismem z dnia 26 czerwca 2017 r. wypowiedziała umowę kredytu. Pomimo wezwań do zapłaty należność nie została uregulowana.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 stycznia 2018 r. sygn.. akt (...) żądanie strony powodowej zostało uwzględnione w całości.

Pozwany M. B. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, iż strona powodowa nie wykazała wymagalności roszczenia, bowiem umowa nie została wypowiedziana zgodnie z jej treścią. Pozwany zarzucił nadto brak legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. Pozwany wskazał, iż roszczenie nie zostało udowodnione ani co do zasady ani co do wysokości, bowiem wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nie stanowi dowodu, a umowa zawiera klauzule denominacyjne (par 2 ust 2 umowy, par 2 ust 4 umowy, par 5 ust 1 i 2 umowy oraz par 9 ust 9 umowy), które stanowią klauzule abuzywne wobec konsumenta, naruszają art. 69 prawa bankowego, zasadę walutowości i prawo dewizowe. Nadto pozwany domagał się waloryzacji zgodnie z art. 357¹ Kc

Pozwana B. B. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana wskazała, iż strona powodowa nie wykazała wymagalności roszczenia, bowiem umowa nie została wypowiedziana zgodnie z jej treścią. Pozwana zarzuciła nadto brak legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. Pozwana wskazała, iż roszczenie nie zostało udowodnione ani co do zasady ani co do wysokości, bowiem wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nie stanowi dowodu, a umowa zawiera klauzule denominacyjne (par 2 ust 2 umowy, par 2 ust 4 umowy, par 5 ust 1 i 2 umowy oraz par 9 ust 9 umowy), które stanowią klauzule abuzywne wobec konsumenta, naruszają art. 69 prawa bankowego, zasadę walutowości i prawo dewizowe. Nadto pozwana domagała się waloryzacji zgodnie z art. 357¹ Kc

W dniu 24 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w Krakowie wydał wyrok, w którym :

1. zasądza od pozwanych M. B. i B. B. solidarnie na rzecz strony powodowej Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 46.971,80 CHF (czterdzieści sześć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt jeden 80/100 franków szwajcarskich) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od dnia 21 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty, nie wyższymi niż dwukrotność wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie,
2. zasądza od pozwanych M. B. i B. B. solidarnie na rzecz strony powodowej Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 13.833 zł (trzynaście tysięcy osiemset trzydzieści trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, w dniu 26 czerwca 2006 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w K. zawarł z pozwanymi umowę o kredyt hipoteczny nr (...) - (...). Na mocy wskazanej umowy Bank udzielił pozwanym kredytu hipotecznego w wysokości 121. 674 CHF z przeznaczeniem na sfinansowanie kosztów zakupu działek położonych w miejscowości B., gmina Z.. Kredyt został udzielony na okres od dnia 26 czerwca 2006 do dnia 15 czerwca 2021 r.

Stopa oprocentowania stanowi sumę 6-miesięcznej stawki LIBOR dla CHF i marży banku (2,15%). Spłata kredytu miała następować w równych, miesięcznych ratach obejmujących kapitał i odsetki, w złotych.

W razie nieterminowej spłaty bank miał prawo do naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP.

W załączniku nr (...) do umowy kredytobiorcy oświadczyli, iż jest im znane oraz wyjaśnione przez Bank ryzyko zmiany kursu waluty, w której zaciągnęli zobowiązanie i są świadomi ponoszenia tego ryzyka, a oświadczenie zostało zilustrowane tabelą, w której pokazano wpływ zmiany kursu CHF na wysokość miesięcznej raty i zadłużenia.

Aneks nr (...) z dnia 10 września 2013 r. ustalono, iż spłata zobowiązań z tytułu kredytu następuje w walucie kredytu poprzez wpłatę gotówki w Banku. Kredyt w kwocie 121 674 CHF został pozwanym wypłacony w dniu 27 lipca 2006 r. Pozwani dokonywali wpłat z tytułu spłaty kredytu i do dnia 13 lipca 2016 r. wpłacili po przeliczeniu na CHF łącznie 96 435,97 CHF, z czego 77 065,50 CHF zostało zaksięgowane na kapitał, 18 546,36 CHF na odsetki bieżące, a 824,11 CHF na odsetki karne. Na powyższe kwoty złożyły się następujące wpłaty: 894,27 CHF w dniu 16 sierpnia 2006 r., 894,27 CHF w dniu 15 września 2006 r., 894,27 CHF w dniu 16 października 2006 r., 839,02 CHF w dniu 15 listopada 2006 r., 861,07 CHF w dniu 15 grudnia 2006 r., 861,07 CHF w dniu 15 stycznia 2007 r., 873,47 CHF w dniu 15 lutego 2007 r., 873,47 CHF w dniu 15 marca 2007 r., 873,47 CHF w dniu 16 kwietnia 2007 r., 873,47 CHF w dniu 15 maja 2007 r., 873,47 CHF w dniu 15 czerwca 2007 r., 873,47 CHF w dniu 16 lipca 2007 r., 906,16 CHF w dniu 16 sierpnia 2007 r., 906,16 CHF w dniu 17 września 2007 r., 906,16 CHF w dniu 15 października 2007 r., 906,16 CHF w dniu 15 listopada 2007 r., 906,16 CHF w dniu 17 grudnia 2007 r., 906,16 CHF w dniu 15 stycznia 2008 r., 896,24 CHF w dniu 15 lutego 2008 r., 901,39 CHF w dniu 17 marca 2008 r., 901,39 CHF w dniu 17 kwietnia 2008 r., 566,01 CHF w dniu 17 maja 2008 r., 335,92 CHF w dniu 19 maja 2008 r., 901,39 CHF w dniu 17 czerwca 2008 r., 901,39 CHF w dniu 17 lipca 2008 r., 901,39 CHF w dniu 18 sierpnia 2008 r., 901,39 CHF w dniu 17 września 2008 r., 901,39 CHF w dniu 17 października 2008 r., 901,39 CHF w dniu 17 listopada 2008 r., 42,22 CHF w dniu 17 grudnia 2008 r., 859,60 CHF w dniu 18 grudnia 2008 r., 901,39 CHF w dniu 17 stycznia 2009 r., 797,47 CHF w dniu 17 lutego 2009 r., 779,69 CHF w dniu 17 marca 2009 r., 17,79 CHF w dniu 18 marca 2009 r., 765,73 CHF w dniu 17 kwietnia 2009 r., 31,28 CHF w dniu 20 kwietnia 2009 r., 797,47 CHF w dniu 18 maja 2009 r., 797,47 CHF w dniu 17 czerwca 2009 r., 33,86 CHF w dniu 17 lipca 2009 r., 764,67 CHF w dniu 20 lipca 2009 r., 788,71 CHF w dniu 17 sierpnia 2009 r., 788,71 CHF w dniu 17 września 2009 r., 789,42 CHF w dniu 19 października 2009 r., 788,71 CHF w dniu 17 listopada 2009 r., 788,71 CHF w dniu 17 grudnia 2009 r., 788,71 CHF w dniu 18 stycznia 2010 r., 782,64 CHF w dniu 17 lutego 2010 r., 782,64 CHF w dniu 17 marca 2010 r., 782,64 CHF w dniu 17 kwietnia 2010 r., 782,64 CHF w dniu 17 maja 2010 r., 22,59 CHF w dniu 17 czerwca 2010 r., 755,73 CHF w dniu 21 czerwca 2010 r., 5,79 CHF w dniu 23 czerwca 2010 r., 24,62 CHF w dniu 17 lipca 2010 r., 759,48 CHF w dniu 21 lipca 2010 r., 30,57 CHF w dniu 24 sierpnia 2010 r., 751,71 CHF w dniu 31 sierpnia 2010 r., 58,88 CHF w dniu 17 września 2010 r., 328,64 CHF w dniu 23 września 2010 r., 393,06 CHF w dniu 24 września 2010 r., 30 CHF w dniu 18 października 2010 r., 750,73 CHF w dniu 25 października 2010 r., 28,99 CHF w dniu 18 listopada 2010 r., 752,11 CHF w dniu 25 listopada 2010 r., 778,15 CHF w dniu 17 grudnia 2010 r., 778,15 CHF w dniu 17 stycznia 2011 r., 778,71 CHF w dniu 17 lutego 2011 r., 778,71 CHF w dniu 17 marca 2011 r., 778,71 CHF w dniu 17 kwietnia 2011 r., 5,31 CHF w dniu 17 maja 2011 r., 624,18 CHF w dniu 20 maja 2011 r., 150,89 CHF w dniu 14 maja 2011 r., 586,83 CHF w dniu 17 czerwca 2011 r., 88,59 CHF w dniu 22 czerwca 2011 r., 104,07 CHF w dniu 24 czerwca 2011 r., 780,50 CHF w dniu 22 lipca 2011 r., 54,53 CHF w dniu 18 sierpnia 2011 r., 667,31 CHF w dniu 26 sierpnia 2011 r., 61,06 CHF w dniu 30 sierpnia 2011 r., 58,60 CHF w dniu 17 września 2011 r., 271,21 CHF w dniu 26 września 2011 r., 453,24 CHF w dniu 27 września 2011 r., 66,04 CHF w dniu 17 października 2011 r., 655,36 CHF w dniu 21 października 2011 r., 59,22 CHF w dniu 24 października 2011 r., 7,66 CHF w dniu 17 listopada 2011 r., 271,11 CHF w dniu 22 listopada 2011 r., 502,53 CHF w dniu 23 listopada 2011 r., 69,66 CHF w dniu 17 grudnia 2011 r., 710,40 CHF w dniu 20 grudnia 2011 r., 150,48 CHF w dniu 17 stycznia 2012 r., 632 CHF w dniu 26 stycznia 2012 r., 69,39 CHF w dniu 17 lutego 2012 r., 707,88 CHF w dniu 24 lutego 2012 r., 8,16 CHF w dniu 19 marca 2012 r., 598,50 CHF w dniu 23 marca 2012 r., 170,74 CHF w dniu 28 marca 2012 r., 84,36 CHF w dniu 17 kwietnia 2012 r., 693,85 CHF w dniu 26 kwietnia 2012 r., 46,30 CHF w dniu 18 maja 2012 r., 731,60 CHF w dniu 25 maja 2012 r., 28,73 CHF w dniu 25 czerwca 2012 r., 750,61 CHF w dniu 29 czerwca 2012 r., 28,05 CHF w dniu 23 lipca 2012 r., 755,10 CHF w dniu 6 sierpnia 2012 r., 780,85 CHF w dniu 27 sierpnia 2012 r., 789,89 CHF w dniu 16 października 2012 r., 6,55 CHF w dniu 2 listopada 2012 r., 1571,65 CHF w dniu 30 listopada 2012 r., 789,14 CHF w dniu 10 stycznia 2013 r., 779,04 CHF w dniu 1 lutego 2013 r., 27,23 CHF w dniu 18 lutego 2013 r., 751,39 CHF w dniu 1 marca 2013 r., 1574,14 CHF w dniu 10 maja 2013 r., 783,58 CHF w dniu 7 czerwca 2013 r., 3985,67 CHF w dniu 6 listopada 2013 r., 400 CHF w dniu 19 grudnia 2013 r., 400 CHF w dniu 23 grudnia 2013 r., 60 CHF w dniu 31 grudnia 2013 r., 3 CHF w dniu 31 grudnia 2013 r., 800 CHF w dniu 30

stycznia 2014 r., 800 CHF w dniu 13 marca 2014 r., 1466,67 CHF w dniu 8 kwietnia 2014 r., 800 CHF w dniu 27 maja 2014 r., 100 CHF w dniu 30 maja 2014 r., 1023,77 CHF w dniu 17 lipca 2014 r., 1000 CHF w dniu 27 sierpnia 2014 r., 1100 CHF w dniu 16 października 2014 r., 800 CHF w dniu 14 listopada 2014 r., 1000 CHF w dniu 16 stycznia 2015 r., 750 CHF w dniu 20 lutego 2015 r., 690 CHF w dniu 25 marca 2015 r., 1000 CHF w dniu 15 kwietnia 2015 r., 4242,15 CHF w dniu 27 lipca 2015 r., 4629,29 CHF w dniu 28 stycznia 2016 r., 3857,85 CHF w dniu 13 lipca 2016 r. Strona powodowa, z uwagi na utrzymujące się zadłużenie przeterminowane, które na dzień sporządzenia pisma z dnia 29 maja 2017r. wynosiło 8.998,88 CHF, wezwała pozwanych w tym piśmie do spłaty zadłużenia, zakreślając im termin 14 dniowy. W piśmie tym poinformowała pozwanych, że bezpośrednią konsekwencją prawną dalszego uchylania się od wykonania zobowiązania wobec Banku może być rozwiązanie umowy w trybie wypowiedzenia. Poinformowano również pozwanych w tymże piśmie, że zgodnie z art. 75c ust.2 ustawy Prawo bankowe w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma mogą złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Z kolei pismem z dnia 26 czerwca 2017 r. wypowiedziała pozwany umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. W wypowiedzeniu wskazano, iż zadłużenie przeterminowane na dzień sporządzenia pisma wynosi 9883,28 CHF, w tym kapitał 8818,80 CHF i odsetki 1064,48 CHF.

W dniu 21 grudnia 2017r. powodowy Bank wystawił wyciąg z ksiąg banku, z którego wynika że Bankowi przysługuje wobec dłużników M. B. i B. B. solidarnie roszczenie - według stanu zadłużenia na dzień 21 grudnia 2017r o zapłatę kwoty 46.971,80CHF, na którą składa się kapitał w kwocie 44.608,50CHF i odsetki umowne naliczone do dnia 20.12.2017r. w kwocie 2.363,30 CHF oraz dalsze odsetki umowne w wysokości 4-krotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż maksymalne odsetki za opóźnienie, od dnia 21 grudnia 2017r. do dnia zapłaty.

W swoich rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy wskazał, że strona powodowa - Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. – w pozwie skierowanym przeciwko M. B. i B. B. – domagała się zasądzenia solidarnie od pozwanych na jej rzecz kwoty 46 971,80 CHF wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy kredytowej z dnia 26 czerwca 2006 r. W umowie określono kwotę kredytu na 121 674 CHF. Uruchomienie kredytu miało nastąpić na podstawie wniosku złożonego najpóźniej na jeden dzień przed planowaną wypłatą. Spłata należności z tytułu kredytu miała następować w złotych. Zabezpieczenie kredytu stanowiły ustanowione na kredytowanej nieruchomości hipoteka w CHF oraz wpływy na rachunek ROR. Oprocentowanie kredytu miało być równe stopie bazowej oprocentowania, którą stanowi LIBOR dla 6 miesięcznych depozytów CHF powiększonej o 1,25 punkty procentowe stałej marży. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1876) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W myśl art. 69 ust. 2 pkt 2 Prawa bankowego umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności kwotę i walutę kredytu. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż stronie powodowej przysługuje od M. i B. B. wymagalna wierzytelność bankowa z tytułu umowy kredytu hipotecznego z dnia 26 czerwca 2006 r. Postępowanie dowodowe wykazało również, iż w wyniku zaprzestania spłaty wierzytelności przez kredytobiorców, pismem z dnia 26 czerwca 2017 r. strona powodowa wypowiedziała w/w umowę w stosunku do kredytobiorców. W ocenie Sądu skuteczność tego wypowiedzenia nie budzi wątpliwości. Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika bowiem jednoznacznie, iż wypowiedzenie zostało złożone na wskazane przez kredytobiorców adresy do korespondencji i przez nich odebrane, a poprzednio w dniu 29 maja 2017 r. zostało wysłane do kredytobiorców ostateczne wezwanie do zapłaty. Wbrew twierdzeniu pozwanych, Sąd podziela stanowisko strony powodowej, iż wypowiedzenie umowy zostało dokonane w sposób kategoryczny. Zgodzić się rzeczywiście należy z poglądem, iż za prawidłowe nie może być uznane pismo, w którym bank stwierdza, że w przypadku braku spłaty zadłużenia w określonym terminie pismo należy traktować jako wypowiedzenie umowy, albowiem takie wypowiedzenie nie daje jasności w jakiej dacie umowa ulega rozwiązaniu – w realiach przedmiotowej sprawy z tego rodzaju sytuacją nie mamy jednak do czynienia, ponieważ w w/w piśmie z dnia 26 czerwca 2017 r. termin rozwiązania umowy został jasno określony „z dniem upływu 30-dniowego okresu wypowiedzenia”, a jedynie

od woli i aktywności kredytobiorców w postaci pełnego uregulowania wymagalnego zadłużenia została uzależniona dalsza kontynuacja umowy pomimo nadejścia w/w terminu. Wbrew zarzutom pozwanych, powodowy Bank dokonał wypowiedzenia umowy kredytu wyczerpując procedurę przewidzianą w art. 75 c Prawa bankowego. Zgodnie art. 75c Prawa bankowego, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych (ust.1). W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia(ust. 2). Pisma powodowego Banku z dnia 29.05.2017r. są potwierdzeniem wypełnienia warunków o których mowa w cyt. art. 75c prawa bankowego. Ustosunkowując się z kolei do zarzutu naruszenia zasady walutowości, to wskazać trzeba, iż przepis art. 358 § 1 Kc w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy kredytowej brzmiał „Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych zobowiązania pieniężne na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej mogą być wyrażone tylko w pieniądzu polskim” – pomimo takiego brzemienia tego przepisu Banki były na mocy ówczesnie obowiązującego Prawa dewizowego (art. 3 Prawa dewizowego) uprawnione do udzielania kredytu w walutach obcych. Zdaniem Sądu, nie sposób mówić w żaden sposób o naruszeniu zasady walutowości, skoro możliwość denominowania lub indeksowania kredytu do waluty jest dopuszczalna zarówno na gruncie aktualnie obowiązujących przepisów, jak i była dopuszczalna na gruncie przepisów dotychczasowych. W tym kontekście warto zwrócić uwagę, iż przepis art. 69 Prawa bankowego w brzmieniu z dnia zawarcia umowy kredytu w swej treści przewidywał, że umowa kredytu musi określać walutę kredytu, zatem ustawodawca nie uważał, aby udzielenie kredytu w walucie obcej stanowiło naruszenie zasady walutowości określonej w art. 358 Kc, bowiem możliwość udzielenia kredytu w walucie wprost przewidział w przepisie regulującym zasadnicze elementy umowy kredytu. Wskazać również należy, iż nie doszło do naruszenia prawa dewizowego, które wprowadza ograniczenia obrotu wartościami dewizowymi w kraju, który, stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 18 ustawy, należy rozumieć jako zawarcie umowy lub dokonanie innej czynności prawnej powodującej lub mogącej powodować dokonywanie w kraju między rezydentami lub między nierezydentami rozliczeń w walutach obcych albo przeniesienie w kraju między rezydentami lub między nierezydentami własności wartości dewizowych, a także wykonywanie takich umów lub czynności. W ocenie Sądu posłużenie się terminem „dokonywanie rozliczeń w walutach obcych”, nie oznacza, wbrew temu co podnoszą pozwani, konieczności dokonywania płatności w walutach obcych. Wobec określenia kwoty kredytu w walucie obcej zasadne jest przyjęcie, iż rozliczenia między stronami następują w tej walucie obcej, nawet jeżeli fizycznie zapłata jest dokonywana w walucie polskiej.

W ocenie Sądu Okręgowego, niezasadny okazał się również zarzut pozwanych, że powodowy Bank nie udowodnił wysokości kwoty dochodzonej pozwem. W toku postępowania strona powodowa wykazała, co składa się na kwotę dochodzonego roszczenia, załączając na poparcie tychże twierdzeń szczegółowe rozliczenie wpłat dokonanych przez kredytobiorców i wyliczenie odsetek umownych od kapitału przeterminowanego w CHF. Jeżeli zdaniem pozwanych ich zadłużenie wobec Banku jest inne niż podał to Bank, to powinni on – zgodnie z obowiązkiem procesowym wynikającym z art. 6 Kc i art. 232 Kpc – wykazać tę okoliczność stosownymi dowodami- tymczasem pozwani podnieśli niczym nieoparte, gołosłowne twierdzenia, iż wysokość kwoty dochodzonej pozwem nie została wykazana. Strona powodowa przedłożyła wyliczenia, z których wynika, jaka kwota wierzytelności została spłacona do daty wystawienia wyciągu z ksiąg banku tj. do 21 grudnia 2017 r. Z dokumentu jakim jest wyciąg z ksiąg banku wynika wysokość dochodzonego pozwem roszczenia, wyciąg z ksiąg banku jest częścią ksiąg rachunkowych banku. Dodatkowo, oceny wyciągu z ksiąg banku (jako dokumentu prywatnego) należy dokonać w powiązaniu z innymi dokumentami potwierdzającymi wymagalność i wysokość dochodzonego pozwem roszczenia tj. umowy kredytu czy wypowiedzenia.

Wreszcie, na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut pozwanych, iż strona powodowa nie była legitymowana czynnie do wystąpienia z powództwem w niniejszym postępowaniu. Podkreślić trzeba, iż strona powodowa przedłożyła dokumenty świadczące o tym, że jest następcą prawnym pierwotnego wierzyciela tj. Banku (...) S.A. z siedzibą w K.. Wynika z nich, iż w dniu 29 listopada 2007 r. Sąd Rejonowy (...)W. XII Wydział Gospodarczy KRS dokonał wpisu do Rejestru Przedsiębiorców podwyższenia kapitału zakładowego powodowego banku jako spółki przejmującej część majątku (...) S.A. w związku z podziałem przez wydzielenie w trybie art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h. Banku (...) S.A. W oparciu o plan podziału z dnia 15 listopada 2006 r. Bank (...) S.A. przejął m.in. wierzytelności wynikające z niespłaconych umów kredytowych, w tym umowy zawartej z pozwanymi. Co się zaś tyczy zarzutu zawarcia w umowie klauzul

niedozwolonych to stosownie do art. 385⁽¹⁾ § 1 Kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Norma przewidziana w powołanym przepisie stanowi implementację przez polskiego ustawodawcę dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Regułę wykładni należy zatem doszukiwać się również w przedmiotowym akcie wspólnotowym, jak również w odwołującym się do tego aktu orzecznictwie. Należy również zastrzec, iż powołana dyrektywa określa minimalny standard ochrony konsumentów, pozostawiając ustawodawstwu krajowemu możliwość jej zwiększenia. W konsekwencji reguły wynikające z powołanej dyrektywy wyznaczają nieprzekraczalne granice standardów umów zawieranych z konsumentami.

Ocena postanowienia umowy winna być każdorazowo dokonywana na chwilę zawarcia umowy, co wprost wynika z dyspozycji art. 385² Kc który to przepis nakazuje ponadto wzięcie pod uwagę jej treści, okoliczności zawarcia oraz uwzględnienie umów pozostających w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem badania. W niniejszej sprawie znaczenia nie ma zatem sposób i skutki wykonywania umowy. Takie ujęcie mogłoby powodować powstawanie i ustalenie stanu abuzywności danej umowy, co umożliwiłoby definitywną ocenę danego stosunku prawnego dopiero po zrealizowaniu przez jego strony wszelkich obowiązków z niego wynikających. To z kolei przeczyłoby jednemu z założeń wyrażonych wskazaną wyżej dyrektywą, tj. bieżącej, lub uprzedniej, a nie aposteriorycznej kontroli umowy pod kątem nieuczciwych postanowień. Kontroli postanowień umowy należało zatem dokonać na chwilę jej zawarcia przez kredytobiorców z poprzednikiem prawnym pozwanego.

Stan faktyczny w sprawie nie pozwalał na przyjęcie, aby kredytobiorcy uzgodnili indywidualnie z poprzednikiem prawnym pozwanego jakiegokolwiek postanowienia umowy, a w szczególności te będące przedmiotem sporu w sprawie. Przeciwnie, projekt tekstu umowy został przedstawiony na zasadzie formularza, nie wprowadzono ich do treści umowy z inicjatywy kredytobiorcy i nie były one poddane negocjacjom. Sąd nie ma wątpliwości, iż indywidualne uzgodnienie postanowienia oznacza rzeczywisty i aktywny wpływ konsumenta na daną część umowy, a nie tylko jego bierną akceptacją tejże części. Tego rodzaju uzgodnienia nie stanowi złożenie podpisu wyrażającego wolę związania się umową, której treść została zaproponowana przez drugą, z reguły silniejszą stronę. Wprawdzie taki sposób zawierania umów jest dopuszczany i co więcej - najbardziej typowy przy obrocie pomiędzy przedsiębiorcami, a konsumentami. Sam w sobie nie jest natomiast wyrazem aktywności strony przystępującej do umowy, która zazwyczaj bezrefleksyjnie wiąże się jej postanowieniami, lecz jednocześnie otwiera on drogę do badania tak wykreowanego stosunku prawnego w oparciu o art. 385 1 Kc

Nadto podkreślenia wymaga, że incydentalnej kontroli postanowień umowy pod kątem ich abuzywności nie podlegają główne świadczenia stron (główny przedmiot umowy) jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (art. 385¹ § 1 Kc in fine oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13). W pojęciu tym mieszczą się takie warunki umowne, które określają podstawowe świadczenia w ramach danej umowy i które z tego względu charakteryzują tę umowę. Natomiast nie wchodzi w jego zakres warunki, które wykazują charakter posiłkowy względem warunków definiujących samą istotę stosunku umownego.

Należy ocenić, że warunek umowny taki jak wyrażenie kwoty zobowiązania we franku szwajcarskim wchodzi w zakres wyrażenia „główny przedmiot umowy” w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, a także „główne świadczenie stron” w rozumieniu art. 385¹ Kc W tym względzie należy zauważyć, że poprzez umowę kredytową kredytodawca zobowiązuje się głównie udostępnić kredytobiorcy określoną kwotę pieniężną, zaś kredytobiorca – głównie spłacać tę sumę w przewidzianych terminach, zasadniczo z odsetkami. Świadczenia podstawowe tej umowy odnoszą się zatem do kwoty pieniężnej, która musi być określona w stosunku do waluty wypłaty i określonej spłaty. W konsekwencji, okoliczność, że kredyt musi zostać spłacony w określonej walucie, nie ma związku z posiłkowym sposobem płatności, lecz związana jest z samym charakterem zobowiązania dłużnika, przez co stanowi podstawowy element umowy kredytowej.

W ocenie Sądu Okręgowego postanowienia umowy wyrażające przedmiot umowy we frankach szwajcarskich są wyrażone w sposób jednoznaczny, przystępny i zrozumiały. Podobnie obowiązek spłaty kredytu w złotych. Również i z tego względu nie można więc podważyć umowy jak chcieli pozwani, ani też uznać, aby kredyt miał mieć charakter złotówkowy. Przepis art. 58 Kc wskazuje na przesłanki nieważności czynności prawnej. Wynika z nich, że nieważna jest czynność sprzeczna z ustawą lub mająca na celu obejście ustawy, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, a nadto, że nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Taką ocenę czynności prawnej może usprawiedliwiać cel, do którego czynność zmierza, rażąco krzywdzące działanie jednej ze stron, jej nielojalne zachowanie. Zdaniem Sądu w toku postępowania nie zostały ustalone takie okoliczności, które by wskazywały na sprzeczność z prawem lub zasadami współżycia społecznego umowy kredytowej. W szczególności podstawy do stwierdzenia nieważności umowy nie stanowi wyrażenie kwoty kredytu jedynie w CHF, jak już wyżej wskazano nie narusza to bowiem zasady walutowości, a kredyt nie był kredytem złotówkowym, w którym nie wskazano kwoty kredytu. Co się natomiast tyczy zastosowania waloryzacji czy też instytucji, o której mowa w art. 357⁽¹⁾Kc (klauzula rebus sic stantibus i tzw. mała klauzula rebus sic stantibus) to w ocenie Sądu, argumenty strony pozwanej są bezzasadne, gdyż w chwili zawarcia umowy o kredyt w walucie obcej – co miało miejsce w niniejszej sprawie – strony powinny liczyć się z ryzykiem jakie niesie za sobą wahanie kursu walut. Okoliczności, prezentowane na tle przedmiotowego postępowania nie są związane z istotną zmianą siły nabywczej pieniądza tj. np. inflacja, długotrwały kryzys gospodarczy, ale związane są z normalnym funkcjonowaniem rynku walutowego, którego zmiany akurat w konkretnym okresie ujemnie wpłynęły na sytuację ekonomiczną pozwanych i wysokość należnego wobec strony powodowej świadczenia. W chwili zaciągania zobowiązania o długoterminowym charakterze należy mieć na uwadze możliwe niekorzystne zmiany w kursie waluty, w której zawierana jest umowa. Pozwani zostali poinformowani o ryzyku zmiany kursu CHF i przedstawiono im przykładową symulację wpływu zmiany kursu walutowego na raty spłacanego kredytu.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż roszczenie strony powodowej o zasądzenie od pozwanych na jej rzecz solidarnie kwoty 46 971,80 CHF – odpowiadającej wymagalnej należności z tytułu zawartej umowy kredytu z dnia 26 czerwca 2006 r. - z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 21 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty, nie wyższymi niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie stanowiącymi maksymalne odsetki za opóźnienie (art. 359 § 2¹ Kc), jest w pełni uzasadnione i słuszne. W punkcie 2. sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 Kpc, z uwzględnieniem zasady odpowiedzialności stron za wynik procesu. Na wysokość zasądzonych od pozwanych (jako przegrywających) na rzecz strony powodowej (jako wygrywającej) kosztów postępowania złożyły się: kwota 8 416 zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty sądowej od pozwu, kwota 5400,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ([Dz.U.2015.1804](#) ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyli pozwani, którzy zaskarżając go w całości zarzucili :

I/ naruszenie przepisów prawa materialnego :

a/ art. 69 ust. 1 i 2 pkt 2 prawa bankowego w zw. z art. 58 § 1 Kc poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że na mocy tych przepisów umowa kredytu jest ważna pomimo określenia konkretnej kwoty kredytu jaka miała być oddania do dyspozycji kredytobiorcy w złotych polskich, a nadto na sprzeczne ukształtowanie umowy kredytu (wskazanie kwoty kredytu w CHF) z celem kredytu tj. uzyskaniem kredytu na zakup działek w złotych polskich;

b/ art. 69 ust. 1 prawa bankowego w zw. z art. 353¹ Kc, 358¹ § 2 i 5 Kc, 65 Kc i 58 § 1 Kc poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że klauzula waloryzacyjna określona w umowie nie jest sprzeczna z naturą stosunku prawnego (kredytu) oraz zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami z uwagi na brak ograniczenia ryzyka kursowego dla kredytobiorcy, jednokierunkowy charakter waloryzacji oraz posłużenie się nieobiektywnym miernikiem waloryzacji, co skutkowało zachwianiem równowagi stron;

c/ art. 385¹ § 1 Kc poprzez jego niezastosowanie polegające na braku przyjęcia, że postanowienia zwarte w załączniku nr (...) mają charakter niedozwolonych (abuzywnych) postanowień umownych;

d/ naruszenie art. 358 Kc, art. 358¹ Kc i art. 2 pkt 16 i 18 i art. 9 pkt 15 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. prawo dewizowe poprzez przyjęcie, iż denominacja kredytu nie narusza zapisów wskazanych ustaw, gdyż pomimo fikcyjności obrotu dewizowego powodowy bank jest zwolniony z zezwolenia dewizowego na mocy wskazanych przepisów;

II/ naruszenie przepisów postępowania, które miała wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 Kpc, art. 244 Kpc, art. 253 Kpc poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny, z przekroczeniem zasad swobodnej oceny dowodów, a w szczególności poprzez bezrefleksyjne potraktowanie wyciągu z ksiąg banku jako dowodu w sprawie, podczas gdy jest to dokument prywatny nie mający już statusu dokumentu urzędowego i uznanie, iż poprzez przedstawienie tego dowodu będącego w istocie nie wyciągiem z ksiąg banku, a tabelą przygotowaną przez pracownika, powodowy bank udowodnił wysokość roszczenia;

III/ nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 Kpc.

Powołując się na powyższe zarzuty pozwani wnieśli o :

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa z zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie,

- gdyby Sąd II instancji uznał, iż zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W złożonej odpowiedzi na apelację pozwanych, strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja pozwanych jest uzasadniona i prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku, w żądanym przez nich kierunku. Nie oznacza to bynajmniej, że wszystkie zgłoszone przez nich zarzuty apelacyjne są uzasadnione. Uwaga ta dotyczy w pierwszej kolejności zarzutu opisanego w pkt III apelacji pozwanych a zatem zarzutu nierozpoznania przez Sąd Okręgowy istoty sprawy. Sąd Apelacyjny uznaje omawiany zarzut za bezzasadny.

Nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 Kpc zachodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu I instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy sąd zaniechał zbadania materialnej podstawy powództwa albo merytorycznych zarzutów pozwanego, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialno-prawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie. Pogląd taki prezentuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 listopada 2003 r. II CK 293/02 Lex 156222. W podobny sposób wypowiedział się także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 września 1998 r. II CKN 897/97, OSNC 1999/1/22 wskazując, że nierozpoznanie istoty sprawy – w rozumieniu art. 378 § 2 Kpc – oznacza zaniechanie przez sąd I instancji zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominięcia merytorycznych zarzutów pozwanego. Podobnie wypowiadał się także Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia : 12 października 1999 r. III CKN 418/98, Lex 406989, 12 lutego 2002 r. I CKN 486/00, Lex 54355, z dnia 21 października 2005 r. III CK 161/05, Lex 178635. Podzielając te poglądy i przenosząc na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że wystąpienie strony powodowej zostało przez Sąd I instancji ocenione tak w zakresie wskazanej w pozwie jego podstawy prawnej jak i przywołanych dla jej uzasadnienia okoliczności faktycznych. Sąd Okręgowy dokonał szczegółowej analizy zarzutów zgłoszonych przez pozwanych wskazując z jakich przyczyn uznaje je za bezzasadne. Można mieć zastrzeżenia pod adresem formy tej oceny czy jej siły przekonywania. Nie można jednak stawiać zarzutu jej braku tylko z tego powodu, że jest dla pozwanych niekorzystna. Innym problemem jest natomiast to czy aktualny stan poglądów judykatury na kwestię ważności umów wyrażonych we frankach szwajcarskich pozwala na uznanie kwestionowanego rozstrzygnięcia za prawidłowe. Będzie o tym mowa w dalszej części uzasadnienia.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny wskazuje, że w całości podziela ustalenia faktyczne, dokonane w sprawie przez Sąd Okręgowy, w zakresie w jakim są stanowią podstawę jego decyzji, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego rozstrzygnięcia. Sąd I instancji, w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całości kształcie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego. Co prawda pozwani kwestionowali i kwestionują prawidłowość wyliczenia przez stronę powodową pozostałej do spłaty części kredytu lecz okoliczność ta nie ma znaczenia w sytuacji gdy zostanie zakwestionowany system rozliczeń stron oparty na klauzuli waloryzacyjnej odwołującej się do ustalanego przez stronę powodową kursu franka szwajcarskiego. W takiej sytuacji bowiem dotychczasowe rozliczenia stron muszą zostać ponownie przeprowadzone. Wątpliwości Sądu Odwoławczego budzą przede wszystkim poglądy Sądu Okręgowego na temat ważności klauzuli waloryzacyjnej zawartej w umowie kredytowej stron jak i samej umowy jako całości. Formułowane przez pozwanych zarzuty apelacji opisane w pkt Ib a zwłaszcza c zasługują na uwzględnienie.

Poglądy prawne dotyczące tej problematyki abuzywności klauzul waloryzacyjnych w umowach kredytowych odwołujących się do franka szwajcarskiego ewoluują w kierunku rozszerzenia ochrony konsumenta, który zaciągnął kredyt w tej walucie. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę zwłaszcza na poglądy prezentowane przez Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia : 11 grudnia 2019 r. V CSK 382/18 i 29 października 2019 r. IV CSK 309/18, które to wyroki a także zawarte w nich obszernie analizy prawne omawianego zagadnienia nie mogły być znane Sądowi Okręgowemu w dacie, w której wydał wyrok w niniejszej sprawie. Odwołując się zwłaszcza do poglądów prezentowanych przez Sąd Najwyższy w drugiej z wymienionych spraw tj. do wyroku wydanego w dniu 29 października 2019 r. IV CSK 309/18, Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że za niedopuszczalne należy uznać uzależnienie kwot do wypłaty i zwrotu kwoty kredytu od zachowań i decyzji tylko jednej ze stron umowy kredytowej. Regulacja taka narusza zasady prawa cywilnego zakładające nie tylko równowagę prawną stron umowy ale także wymóg precyzyjności i przewidywalności ich wzajemnych świadczeń. Umowa kredytowa stron przyznaje bowiem jedynie i wyłącznie stronie powodowej prawo określania wysokości rat kredytu waloryzowanych kursem franka szwajcarskiego (załącznik nr. (...)). Prawo do ustalania kursu waluty przez stronę powodową przy tym, nie doznawało żadnych umownych ograniczeń w postaci skonkretyzowanych, obiektywnych kryteriów zmian stosowanych kursów walutowych, nie pozwalając na ustalenie przez pozwanych wynikających z takiego unormowania pełnych jego konsekwencji zwłaszcza tych ekonomicznych. Dalsza jej analiza w kontekście art. 385⁽¹⁾ § 1 Kc daje podstawy do twierdzenia o rażącym naruszeniu praw konsumenta z uwagi na nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków wynikających z umowy na jego szkodę skutkującą niekorzystnym ukształtowaniem jego sytuacji ekonomicznej oraz jego nierzetelnym traktowaniem. Postanowienia zawarte w załączniku nr (...) kwestionowane przez pozwanych mają charakter niedozwolonych (abuzywnych) postanowień umownych. Oświadczenie pozwanych zawarte w załączniku nr (...) a dotyczące ryzyka walutowego nie jest w stanie zmienić tej oceny. Jak wskazuje Sąd Najwyższy w omawianym wyroku, z 3 przyczyn. Wszystkie z nich mogą w pełni zostać odniesione do realiów niniejszej sprawy. Po pierwsze dlatego, że racjonalny kredytobiorca, w sytuacji gdyby rzetelnie wyjaśniono mu na czym polega ryzyko zmiany kursu waluty nie podpisałby takiej umowy. Po drugie gdyby strona pozwana czy bardziej jej poprzednik prawny zamierzali wystarczająco informować o takim ryzyku, nie proponowaliby konsumentom takich umów. Po trzecie umowa kredytowa stron z uwagi na jednorazowe (obok prowizji) wskazanie franka szwajcarskiego jako jej waluty musi być uznana za umowę opiewającą na walutę polską z zamieszczoną w niej klauzulą waloryzacyjną odwołującą się do kursu franka szwajcarskiego a co za tym idzie zasady denominacji określone w załączniku nr.(...) nie dotyczą umowy kredytowej stron. Tak kwota kredytu lub transzy kredytu wypłacane są w złotych polskich po przeliczeniu według kursu kupna waluty kredytu obowiązującego u strony pozwanej (załącznik nr.(...)pkt(...) i (...) do umowy kredytowej) Także kwota spłaty podlegała przeliczeniu na złote po kursie sprzedaży waluty kredytu obowiązującym u strony pozwanej. Przyjęcie takiego poglądu pozwala na uznanie za bezprzedmiotowe zarzuty apelacji pozwanych zawarte w pkt I a i d. Podkreślenia wymaga, że ocena dopuszczalności klauzuli waloryzacyjnej z umowy stron jest dokonywana niezależnie od tego czy zostanie uznana za element głównego świadczenia stron. Należy jednak zwrócić uwagę na to, że bez zastosowania wskazanego w niej mechanizmu (o ile strony nie godzą się na jego wykorzystania w formie określonej w umowie) nie możliwym jest określenie wysokości zobowiązania pozwanych tak na początku umowy kredytowej jak i w trakcie jej realizacji a zwłaszcza ustalenie czy i w jakim zakresie pozwani nie wykonują lub nie wykonywali jej postanowień w zakresie spłaty kredytu. Do takiego

rozliczenia konieczne byłby dodatkowe zgodne ustalenia stron określające jego zasady bądź strona uprawniona do powoływania się na nieważność klauzuli waloryzacyjnej pozostawiłaby wyraźnie kwestię rozliczeń umowy w rękach sądu meriti. Umowa zatem mogłaby zostać uznana za ważną (przy czym zachodziłaby konieczność wyeliminowania omawianej niedozwolonej klauzuli) jednakże w świetle tak wskazanych wyroków Sądu Najwyższego jak i wyroku TSUE z dnia 3 października 2019 r. w sprawie C-260/18 decyzja w tym przedmiocie należy do konsumenta, który może domagać się bądź utrzymania w mocy umowy z wyłączeniem spornej klauzuli bądź unieważnienia całej umowy. W niniejszej sprawie pozwani konsekwentnie, przez cały czas trwania postępowania, opowiadali się za uznaniem umowy za nieważną wskazując na szereg jej mankamentów. Wolę takiego rozwiązania kwestii jej ważności wyrazili także w złożonej przez siebie apelacji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego decyzja powodów w tym przedmiocie jest dla niego wiążąca tzn. po ustaleniu abuzywności klauzuli waloryzacyjnej, wyłącza jego samodzielny ocenę, które z potencjalnych rozwiązań rozliczenia łączącego je stosunku umownego byłoby dla nich lepsze i w oparciu o art. 386 Kpc prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości (pkt 1.I wyroku Sądu Apelacyjnego) z uwagi na nieważność umowy, z której strona powodowa wywodzi swoje roszczenia. O kosztach procesu i postępowania apelacyjnego orzeczono w myśl zasady odpowiedzialności za wynik postępowania tj. art. 98 Kpc (w przypadku kosztów postępowania apelacyjnego w związku z art. 391 Kpc) w pkt 1.II i 2 wyroku.

SSA Jerzy Bess SSA Teresa Rak SSA Robert Jurga